

KOCIK (1) *sb m*

o pochylone.

sg A kóciik. ◇ [pl A kóciiki. ◇ L kóciikach.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Kawałeczek czegoś okrągły, zwężający się ku końcowi: [Biały [boras] dziś mamy w kóciikách podługowátých kupny SienHerb 593b (Linde); dobrze tych główek zielonych nátłuc póki młodé/ á z mąką ięczmienną przypráwiác w kóciiki UrzędowHerb 234b (Linde).]

a. *Koniuszek palca:*

Fraza: »naści kocik« = figę dostaniesz, czyli: nie z tego: Medium unguem ostendere alicui, [...] To yeft Gárdzić á nizacz łobie kogo nie mieć/ álbo yáko my mowiemy/ Pálec mu przes ípáry vká[z]ác/ náści kóciik. Mqcz 503c.

ZCh